

IZTOK OSOJNIK

*Tennessee Waltz***Rick's cottage**

V hiši stanujeta človek in ptič z rumenim kamnom na glavi.
 Ptič je zahteven, in tudi če si je človek že izuril um
 in z lahkoto drsa po kolektivnih kanalih podobe, ptič ne
 popusti.

Človek kleše stavke in se strinja.

Če hočemo zdravo prevlado rumenega, je treba še enkrat
 čez stavek in potem še enkrat. Besede niso
 baterije zadovoljstva, ampak akupunkturne igle,
 ob katerih se reka simfonično zavrtinči v opekice.

Na stavke je treba gledati likovno.

Z očmi slikarja, ki poslika notranje obličje pesmi.

Zgodovinarji se sicer kislo držijo, tudi železničarji niso
 najbolj

navdušeni, ampak kdor je dal skozi šolo umnega
 rokodelstva,

se ne meni za prave kote mize ali uporabnost stolov,
 čeprav bo najbrž nekaj podobnega nekoč predaval na
 fakulteti.

Ptič je neizprosen, on rabi mraz.

Človek se mu na videz upira, ampak dobro ve,
 da mora sam dvigniti kamen.

Kar se samo ponudi, pride prehitro. Zato bo, še preden
 bo sodba izrečena, odšlo.

Včasih je dovolj posebna oblika obsekanega kamna.

Včasih zadostuje stanje duha.

Visiting writer

Moja verodostojnost se pogreza v metafizično praznino,
vendar moje delo posega drugam.
Prve besede sicer spregovorim na njenem robu,
ampak glas se oluči in razcefra v zraku
kot roj metuljev.
Na obrazu mi zaigra senca,
pognala iz žalosti in molka.
Človek ponudi sebe, svoj temni pečat,
zgovornost in meščansko divjost misleca,
ki je rasel v predmestju, sestavljenem iz zelenih in rdečih
kvadratov.
Oglata zrna predstavljajo mero časa. Treba je biti natančen.
Jutri bom bral pred neko kongregacijo.
Srečal se bom s poslušalcem, stal na odprtem.
Treba bo pokazati najmočnejšo karto.
To bo štel. Zato sem že zdaj miren.
V besedah zaveje vonj hiše.
Rdeči robin je točen kot ura.
Ampak danes sem ga prehitel. Preden je zapel,
sem napisal tri pesmi. Njemu
je vseeno. Njega muči dež.

Teološka

Bog, mislim, da ne obstajaš. Že od samega začetka te ni bilo.
Nekoč se je pojavil neki človek in pod svoje neznanje
napisal besedo Bog.
Bil je zidar temeljnega kamna metafizične nemoči.
Obred ponavlja še danes. Jutro za jutrom, ko se zbuja.
Ampak obstaja molk, zaradi katerega se v
celicah zapenijo potoki zelenjave.
Opeko obrašča bršljan,
na lesenem opažu odpada barva.
Človek je krepek tudi v smrti.
Človek je čvrst ob uri svoje smrti in zato imajo stavki
smisel.
Zato ima tudi hiša Richarda Jacksona neki smisel in tudi
pisanje pesmi

neobritega Jacka Kerouaca ali rahlo debelušnega poznavalca
belega vina Johna Ashberryja ga ima.

Ali onega prestrašenega in pomrzlega ljubitelja gozdnega
roba, Frosta.

Vse ima neki smisel, ki ni samo oseben.

Prijateljstvo se z zdravimi prsti dotakne človeka,
da da od sebe najboljši kos.

Njegovo zdravje je steklo vanj iz Kleinove steklenice mrzlega
jutra.

Človek se veseli. Pot je neznana, tu. Vabi in razkriva
skrivnosti.

Človek pa je skromen in vzame vse.

Tako živi on, tako živi hiša.

Tako se pesniško pogovarja človek s človekom.

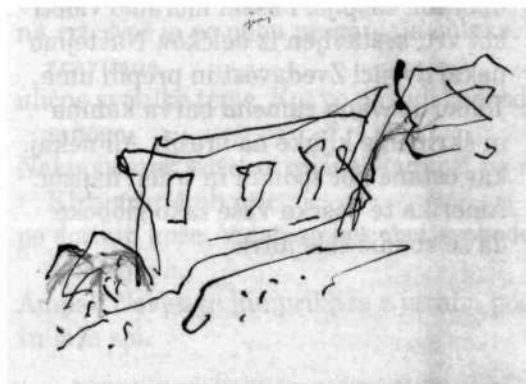
Duh pesmi

Pomemben je duh pesmi. Sproščen in temačen hkrati. To
je dobro
povedano. Stavki iz dveh treh besed.
Duh človeka prevzame. Splazi se mu v um,
ovije ga okoli prsta
in dnevi se po navpičnici podaljšajo navznoter.
Giblje se kot vranec.
Ali kot ameriška jadrnica na močnem vetru.
Pesem poskušam tako krmariti,
da bi se vanjo ujel ptič z modrimi krili.
En tak skače okoli Richardove hiše.
Razmišljam o Becky in se spomnim njenih silikonskih prsi.
Možno, da nas bo v kratkem zajel tornado.
Vesel sem, da sem se lotil temeljitega branja Mallarméja.
To ima nejasno zvezo z vsakodneвно plitkostjo.
Gre za dvakrat preganjeno podobo:
vsakdanjost se udre zaradi Mallarméja.
Toda v istem trenutku sama udrina postane del vsakdanjosti.
In potemtakem vsakdanje plitka.
Ampak tudi zahtevno globoka.
Je mogoče, da se človek ne ponovi?
Ideje so stanje stanje sveta, ki ga živim.

Nastanek pesmi

Končno sem odkril, da pesem nastane,
če pesnik ne razkrije, kaj je hotel povedati.
Zadostujejo hiša, dva ptiča, vidra, ki sem jo
božal v sanjah (še vedno čutim njeno čvrsto
in spolzko telo, njen vprašujoči in jasni
pogled). Pesnik je kot človek,
ki dela shujševalno kuro. Stiska
trebuh, poln zvezd, in bere
Wordswortha. Na skale prilepljen led
in sneg na vzpetinah v Lake Districtu.
V zahajajočem soncu rdijo
lišaji. Človeka grize mraz.
Vonj drv. Večerni dotik vlage.

Po nasipu korak škornjev, pod katerimi
se ruši grušč. To je rumeno, to!
Človek prečka ravnino, poraslo
s skalami in orumenelo kozjo brado.
Človek diha z dvema srcema na dveh celinah.
Nekaj se rahlo spušča. Dolgo kot odmev.
Kot rečeno, ne gre za nič osebnega.
Čas postavitve osebnih reči na stran.
Mero človeku postavijo ptiči.
Človek postane ptič, a ne neha biti človek.
Živi kot človek, toda je ptič.
Okoli njega se zbirajo besede in on jih zoblje.

Alpharetta

Neverjetno! Svetlomodro in rumeno.
Ležim med morskimi kamni in strmim
v strop. Tu je vse belo kot v bolnišnici.
Na koncu vsega štejejo ideje, je rekla
Becky. V njej se utrujenost bojuje
z ravnodušjem. Prebila sva se čez mokro
svilo tornada. Čutim, da se je hudournik
umiril. V bistri vodi je razločno videti
oživele diamante in žabe na dnu.
Ne bom opisoval tesnobe, ki me je zgrabila.
To s kratkimi stavki ni slabo. Nikakor ne.
Vedno sem preveč govoril. Če je to ars poetica,
potem zadostuje, da neham, še preden sem končal.

Spalnica

Trenutek je tako močen, da bi moralo zadostovati. Barve, barve! Ležim na rumeno-modri rjuhi, pokrit z modro-rumeno prešito odejo. Položaj obvladuje precej nejasna povezava z Dylanom. Mislim, da gre za generacijski ključ. Človek je vraščen v svoj čas. Govorica kože nadomesti samoglasnike z nežnostjo, soglasnike z granitom. Noč dehti po dežju. Videti je nedolžna, a v resnici se bližajo tornado in poplave. Če človek mišic ne uporabi, zaspijo. Pesem moramo videti kot vrt, sestavljen iz delčkov. Naštejmo nekaj dvojic! Zvedavost in preprih uma. Toliko opevana rumena barva kamna in škripanje kljuke na vratih. Ali nekaj, kar ostane kot spomin in trden nadzor. Amerika te posrka vase tako globoko, da se zbudiš šele jutri.

Becky

V sanjah sem se spomnil starih časov. To, mislim, je najmanj,
kar lahko storim. Nenadoma sem zelo odkrit. Stal sem pod
slapom,
debel curek vode mi je tleskal na glavo kot perilo po deski.
Nato sem se zaporedoma znašel v spalnicah različnih barv.
Ozračje je bilo nabito z erotiko. Po sobah so letali ptiči.
Pred vrati je ležala psica in renčala. V popolno tišino ovita hiša
je bila polna šumov in pokov. Ugotovil sem, da skrbno
nadzoruje
vsak naš korak. Česa takega še nisem doživel. Nobena
bolnišnica ni
bolj brezhibna. Odgrnil sem se. Jutri bom spal gol. Stopil sem
na vrt. Noč je po nebu preganjala oblake. Drevesa so bila
zravnane
ulične svetilke teme. Kot po navadi tudi od teh sanj ni ostalo
mnogo.
Neki občutek kože, utrujena sladkost na meji prehlada.
Klici arktičnih ptic
po dotikih kože. Videti so kot obet svobode, v njih pa čepi
zmešnjava.
Ampak človek se jim približa z jasnim pogledom.
In laže spi.